

РЕШЕНИЕ

№ 24179

гр. София, 16.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 15 състав, в публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **3832** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл. 76, ал. 5 от Закона за здравното осигуряване.

Образувано е по жалба на „Специализирани болници за рехабилитация – Национален комплекс“ ЕАД срещу Заповед за налагане на санкции № РД-253С-02-122/12.03.2026 г. на директора на Районна здравноосигурителна каса – Б., с която на филиала в П. на дружеството е наложена санкция „финансова неустойка“ в размер на 127,82 евро за нарушение на чл. 55, ал. 2, т. 3 ЗЗО, чл. 307, ал. 1, т. 1 и чл. 381, ал. 1, т. 4 от Националния рамков договор за медицинските дейности за 2023 – 2025 г. В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна като постановена в нарушение на материалния закон и при неправилна преценка на установените факти. Поддържа се, че по отношение на пациента И. П. К. са извършени всички предвидени по клиничната пътека медицински дейности, като не е налице прекъсване на болничното лечение. Сочи се, че пациентът е преминал всички назначени му процедури, а обстоятелството, че след приключването им е напуснал лечебното заведение за кратки периоди от време, не обосновава извод за неизпълнение на задълженията на лечебното заведение по НРД. Иска се отмяна на

заповедта и присъждане на направените по делото разноси.

Ответникът – директорът на РЗОК – Б., оспорва жалбата. Поддържа, че при извършената проверка е установено нарушение на чл. 307, ал. 1, т. 1 и чл. 381, ал. 1, т. 4 НРД, тъй като лечебното заведение не е осигурило непрекъснатост на болничната помощ и ежедневно наблюдение и престой на пациента в лечебното заведение. Счита оспорената заповед за законосъобразна. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Между Националната здравноосигурителна каса чрез РЗОК – Б. и жалбоподателя за филиала в П. е сключен договор за оказване на болнична медицинска помощ по клинични пътеки. Със Заповед № РД – 25-02-98/20.01.2026 г. на директора на РЗОК – Б. е възложено извършването на тематична проверка на „Специализирани болници за рехабилитация – Национален комплекс“ ЕАД – филиал П.. Със заповедта е определен предметът на проверката, обхващащ изпълнението на договора за оказване на болнична медицинска помощ и спазването на изискванията на НРД по отношение на отчетената медицинска дейност за посочения в заповедта период, срокът на извършването ѝ и лицата, на които тя се възлага. Заповедта е връчена на лечебното заведение на 28.01.2026 г. В хода на проверката е извършена проверка на медицинската документация на пациенти, лекувани по клинични пътеки в лечебното заведение, включително на пациента И. П. К., хоспитализиран по КП № 263 „Физикална терапия и рехабилитация при болести на периферна нервна система“. За резултатите от проверката е съставен протокол от 19.02.2026г., както и доклад от 02.03.2026 г. От съдържанието на протокола и доклада се установява, че по отношение на пациента И. П. К. е била налична цялата изискуема медицинска документация. Установено е също, че спрямо него са били извършени предвидените по клиничната пътека диагностични, лечебни и рехабилитационни дейности. Не са констатирани липси в медицинската документация, неизпълнение на диагностично-лечебния алгоритъм или неизвършване на предвидени по клиничната пътека медицински дейности. При извършена телефонна анкета пациентът е заявил, че по време на престоя си в лечебното заведение е напускал същото за кратки периоди от време след приключване на дневните процедури. Не се установява в анкетата пациентът да е заявил

пропускане на назначени процедури, отказ от лечение или фактическо прекратяване на престоя му в лечебното заведение. Въз основа на тези констатации контролните органи са приели, че лечебното заведение не е осигурило непрекъснатост на болничната помощ и грижите, както и ежедневно наблюдение и престой на пациента в лечебното заведение, поради което е предложено налагането на санкция. Протоколът е връчен на лечебното заведение на 23.02.2026 г. В законоустановения срок лечебното заведение е подало писмено възражение срещу констатациите в протокола, в което е оспорило извода за допуснато нарушение. Във връзка с подаденото възражение е предприета процедура по чл. 75 ЗЗО за формиране на арбитражна комисия – директорът на РЗОК е поискал от БЛС с нарочно писмо да излъчи представители за формиране на арбитраж. Няма данни по преписката БЛС да е посочил специалисти, респ. арбитражна комисия да е била формирана и да са проведени заседания.

При липса на формирана арбитражна комисия и при условията на чл. 76, ал. 4 ЗЗО директорът на РЗОК е издал процесната заповед на основание чл. 455, ал. 3 от НРД за медицинските дейности за 2023-2025 г., с която е наложил на лечебното заведение финансова неустойка в размер на 127,82 евро.

Заповедта е връчена на 12.03.2026г., а жалбата до съда е подадена на 26.03.2026г.

Във връзка със сочените материални основания за издаване на заповедта, от събраните гласни доказателства са установява, както следва: Свидетелката М. - директор на лечебното заведение и лекар по физикална и рехабилитационна медицина, сочи, че пациентите по рехабилитационните клинични пътеки не постъпват по спешност, преминават назначените им процедури по предварително изготвен график и след приключването им им се препоръчва двигателна активност и разходки съобразно здравословното им състояние. Свидетелката К. установява начина на прием на пациентите, организацията на лечебния процес и провеждането на назначените процедури по график. Показанията на свидетелите по отношение на установения режим на организация са последователни и логични. Те се потвърждават и от общоизвестните факти в тази връзка относно установения режим на функциониране на специализираните болници за рехабилитация. Същите следва да бъдат ценени единствено относно установяването на фактическата организация на лечебния процес в лечебното заведение. Доколкото въпросът дали така организираният лечебен процес съответства на нормативните изисквания е правен,

отговорът му следва да бъде даден въз основа на приложимата нормативна уредба, а не въз основа на свидетелските показания.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт и в законоустановения срок.

Разгледана по същество е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган в кръга на предоставените му правомощия. Заповедта е постановена в предвидената от закона писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването ѝ. При издаването ѝ не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Обстоятелството, че арбитражна комисия не е формирана поради неизлъчване на представители от съсловната организация, не представлява процесуална пречка за произнасяне от страна на директора на РЗОК при условията на специалния ред, предвиден в ЗЗО.

Съдът приема, че заповедта е постановена при неправилно приложение на материалния закон. Като основание за налагане на санкцията административният орган е приел, че лечебното заведение е нарушило задълженията си по чл. 307, ал. 1, т. 1 и чл. 381, ал. 1, т. 4 НРД, тъй като не е осигурило непрекъснатост на болничната помощ и грижите, както и ежедневно наблюдение и престой на пациента в лечебното заведение. Съгласно чл. 307, ал. 1, т. 1 НРД изпълнителят на болнична медицинска помощ е длъжен да осигурява на пациентите непрекъснатост на болничната помощ и грижите, както и координация между специалистите, които ги осъществяват. Съгласно чл. 381, ал. 1, т. 4 НРД условие за заплащане на дейността по клинична пътека е изпълнителят да е осигурил на пациента непрекъснатост на болничната помощ и грижите, включително ежедневно наблюдение и престой в лечебното заведение. От доказателствата по делото не се установява нарушение на посочените разпоредби. Безспорно е установено, че пациентът е бил хоспитализиран в лечебното заведение по КП № 263. Безспорно е също така, че са извършени предвидените по клиничната пътека диагностични, лечебни и рехабилитационни дейности. Не се установява пациентът да е пропуснал назначени процедури, да е отказал лечение, да е прекъснал лечебния процес или да е бил дехоспитализиран предсрочно. Не се установява и

нарушение на диагностично-лечебния алгоритъм на клиничната пътека. Единственото обстоятелство, въз основа на което е направен извод за извършено нарушение, е установеното напускане на лечебното заведение от страна на пациента след приключване на назначените му за деня процедури. Това обстоятелство само по себе си не е достатъчно, за да обоснове извод за неизпълнение на задълженията по чл. 307, ал. 1, т. 1 и чл. 381, ал. 1, т. 4 НРД. От съдържанието на посочените разпоредби не следва изискване пациентът непрекъснато да се намира физически на територията на лечебното заведение през целия период на хоспитализацията. Нито в НРД, нито в съдържанието на КП № 263 е предвидено изискване пациентът да бъде под непрекъснат физически контрол от лечебното заведение или да не напуска неговата територия извън времето за провеждане на назначените медицински дейности. Разпоредбите уреждат задължение за осигуряване на болнична помощ, грижи и наблюдение в рамките на лечебния процес. Следователно преценката дали е налице нарушение следва да бъде извършена с оглед действителното изпълнение на медицинските дейности и осигуряването на необходимите грижи за пациента. В случая не е установено временното отсъствие на пациента да е довело до пропускане на процедури, до липса на медицинско наблюдение в рамките на лечебния процес, до прекъсване на лечението или до неизпълнение на която и да е дейност, предвидена в клиничната пътека и като цяло до компрометиране на лечението или до възникване на риск за това. Този извод се подкрепя от характера на процесната клинична пътека. КП № 263 е насочена към физикална терапия и рехабилитация на пациенти със заболявания на периферната нервна система. От нормативната уредба на клиничната пътека не следва режим на непрекъснато физическо пребиваване на пациента в сградата или двора на лечебното заведение, нито е предвидено постоянно наблюдение, характерно за други видове болнично лечение. Съществено значение има изпълнението на предвидените диагностични, лечебни и рехабилитационни дейности, каквото в случая е установено. Неоснователен е и изводът на административния орган, че с поведението си лечебното заведение е застрашило здравето и живота на пациента. По делото не са ангажирани доказателства, от които да се установява наличие на подобен риск или настъпили неблагоприятни последици за здравословното състояние на пациента. При така установените факти съдът приема, че административният орган е направил неправилен правен извод за наличие на нарушение. От доказателствата по делото не се установява неизпълнение на задълженията по чл. 307, ал. 1, т. 1 и чл. 381, ал. 1, т. 4 НРД, поради което оспорената заповед

следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно. Ответникът е направил възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Съдът намира възражението за неоснователно. Обстоятелството, че размерът на санкцията е сравнително нисък, не е единствен критерий при преценката за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Делото не се отличава с ниска фактическа и правна сложност. Наложено се е обсъждане на специалната нормативна уредба в областта на здравното осигуряване и болничната помощ, на условията за изпълнение на конкретна клинична пътека, както и събиране на гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели в открито съдебно заседание. При тези обстоятелства заплатеното адвокатско възнаграждение не се явява прекомерно. Ето защо на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 457,56 евро, от които 25,56 евро държавна такса и 432 евро адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „Специализирани болници за рехабилитация – Национален комплекс“ ЕАД заповед за налагане на санкции № РД-253С-02-122/12.03.2026 г. на директора на Районна здравноосигурителна каса – Б., с която е наложена санкция „финансова неустойка“ на филиала в П. в размер на 127,82 евро за нарушение на чл. 55, ал. 2, т. 3 от Закона за здравното осигуряване, чл. 307, ал. 1, т. 1 и чл. 381, ал. 1, т. 4 от Националния рамков договор за медицинските дейности за 2023 – 2025 г.

ОСЪЖДА Районна здравноосигурителна каса – Б. да заплати на „Специализирани болници за рехабилитация – Национален комплекс“ ЕАД сумата от 457,56 (четиристотин петдесет и седем евро и петдесет и шест евроцента) евро, представляваща направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

